

לקה עזרת בעצה בכתב ובעלפה, מחלקת רבבות עלוני הסברה מצויירים, עורכת מאות הרצאות. כדי שהמחלקה עצמה תהיה יעילה ביותר, היא נעזרת במוסדות מקבילים ברוב ארצות העולם, מצרפת ועד פורטו ריקו ה' זעירה שבמרכז אמריקה.

דרכי אדם רמזים בלתי-מוסריים

העולה החדש משה בטש, 31, היסס קשות לפני שהחליט לפנות אל עוברים ושבים בש' אלה למקומו של רחוב הירקון בתל-אביב. להיסוסיו של בטש לא גרמה אידיעת הל' שון העברית. היסוסיו של בטש נבעו מן העובדה שהוא חירש-שאינם הנרתע מלהשמיע את גרגורי קולו בפני אנשים. אך כסופו של דבר נאלץ בטש לשאול את מי שהוא לרחוב הירקון, כי הוא רצה להגיע אליו. הוא פנה לשתי ילדות בנות 12, הס' ביר את מבוקשו בקול-שאינו-קול. הילדות נרתעו ממנו ובהלות ובטש שראה כי לשונו אינה מובנת ניסה לבקש תשובה לשאלתו בעזרת דייו.

התוצאה: אחת הילדות רצה במעלה הר' חוב, הזעיקה שוטר. בטש נעצר, הואשם ב' "נסיון למעשה מגונה וביצועו". לפני בית-המשפט הסביר השוטר כי היל' דות התלוננו שעובר-אורח (בטש) פנה אליהן "ברמזים בלתי-מוסריים". בטש, מאידך, ש' נסתייע בקרוב לתרגום תנועותיו, הסביר כי לא היו לו כל כוונות רעות. כל כוונתו: איי תור רחוב הירקון.

השופט אלעזר זליקסון קיבל את דברי החירש-האילם, הבין כי סיבת התנהגותו ה' מזוהה היתה טמונה במומו של הנאשם. אולם בטש עצמו לא הסתפק בזיכוי. מייד לאחר צאתו מבית-המשפט נישג לרופל, רכש, תמו' רת מאתיים פרוטות, מדרך לרחובות תל-אביב, בעזרתו יוכל למצוא כתובות מבלי להחשד בכיצוע מעשים מגונים.

פשעים

תדהמתו של הסרסור

לפני ארבעה חודשים העלה סרסור לדבר עבירה יפואי נערה צעירה (18) בחתו באחת המעברות שבסביבות חיפה. אחר שהבטיח לה כי צפוי לה עתיד מזהיר (ובעל הכנסות קלות) שכנע אותה לנטוש את עבודתה במשק בית חיפאי לטול את צרור חפציה הקטן מ' צריפה רבי-הצפיפות (האב — שומר לילה, האם מטופלת בששה ילדים) במעברה. הסרסור שפתח את עסקו החדש באחת ה' חורבות הנושיות והמטות ליפול בשטח ה' גדול ביסוף הבטיח לנערה שלושים, ארבעים ליי ליום, לינה ואוכל. אולם באחד מימות השבוע, אחר 15 שבועות רבי-הכנסה ארעה תקלה: על ראשית הערב הגיח לחורבה זר משופם, רחב-ג'רם ושרירי, גירש בבעיטות את כל הנוכחים, אחז בשערות הנערה והחל מגרפה וערביט. הזר הסביר כי הוא קרוב הנערה, איים לרצוח את מפתה נפש. במקום זה הסתפק בהכאה יסודית של הסרסור, גר את הנערה, שפתחה ביללות אימים, אחרי-ז' מה רתה תדהמתו של הסרסור אין-האור' גים כאשר גילה כי הזר לא הוביל את הנערה לביתה, רק העבירה לחורבה אחרת, רחוקה כמה מאות מטרים מהראשונה, הציעה ל' קוחות שם. רק אז הבין הסרסור כי לא הוא היה האדם שהוציא את הנערה לתרבות רעה. היה זה הזר שהקדימו כמעט בשנה. שעה שהוא ישב בבית-הסוהר וריצה עונש של ששה חודשי מאסר על החזקת בית-בושת הס' תובכה נערתו חסרת-התעסקה בחיפה עד שהופיע הסרסור היפואי, לו היא נאותה להתגלות שנית.

הארץ

העתודאים בגיל 4945 שוב לא יגויסו, בהתאם לחוק החדש (הארץ) שמחה אברהמי, תל-אביב-מתושלח, נוח במנוחה. תערוכה יפה שעשתה רושם על כל המבקרים (ידיעות אחרונות) ישראל שכטר, בנימינה התלהבות סלגרייט * * * כותרת השבוע: ב-קול העם: לפני שביחת אזהרה בבתי התינוקות הירושלמיים

שבע אזהרות. רוב התאונות אינן תאונות של שעת-עבודה ממש. כשני שלישי שים של התאונות הן תוצאה של פגיעה, נפילה או התקלות עצמים, נפילה או מעידת הפועלים. סוג אחר של תאונות הן ילדות המקצוע, ככוניות עור הנגרמות על-ידי חום גבוה ב' מפעלים כימיים.

בעיקר אשמים הפועלים עצמם בתאונות, מתוך חוסר-זהירות, רשלנות, חפזון וחוסר-מחשבה. כן אין לעשות הרבה נגד פועלים הנוטים לתאונות או תאונות הנגרמות לפי על מדוכדך מתוך תנאיו האישיים. חייבו ומצאו כי למעשה ניתנת לכל מוע' מד לתאונה אזהרה מספקת. על כל תאונה פוגעת קודמות, דרך כלל, שבע תאונות או' הרה. לפני שתחלל שער נתלש מראש פוע' לת חסרת מטפחת-ראש ונוטל יחד עמו פי' סת עור קרקפת נתלשות בממוצע, שבע פע' מיס, שעזרת בודדות שתלישתן כמעט ואינה

באותן שנים שני סרגינטים שפיגל, אחד מהם, סרגינט נחום שפיגל איש הגליל העליון, נודע כעבור שש שנים כנחום גולני, מפקד החטיבה כובשת הערבה. השני, גינ'ג'י משופם, שהיה רב הסמל הגדודי — יששכר שפיגל, עלה בדרגה אף הוא. שפיגל הפך שפי ובתור כזה ראש מחלקה במסגרת ישראל, מפקד חטיבת החופים והגבולות שלה.

זה לא היה הכל. בין סרגינטים בלט אחד במקצועיותו: היה זה סרגינט הצלפים הג' דודי שהתפרסם, לאחר מכן, כמפקד בית-הספר לצלפים בצה"ל וכראש משלחת הקלעים ה' ישראלית לאולימפיית הלטינקו. שם הסרגינט שהפך סגן-אלוף: אלכס אלירי.

עבודה

הפתרון: מוסיקת תקליטים

אחר שהעבודה נסתיימה, עמדה מכונת ערבול הבסטון ללא תנועה, לידה עמדה קבר

המשלחת הקרקזית

קרנן ראשון: ילד ששבר יד במשחקים

המשלחת האסקימוסית

קרנן שני: תייר שפגע בתורן בטקס הטיס

מורגשת. לוא היתה הפועלת חסרת מטפחת הראש שמה לב לתלישות האזהרה ועוטה מטפחת לא היתה נפצעת. צד שני במלחמה נגד תאונות העבודה: בעלי המפעלים החייבים להקפיד על ריווח מתאים של המכונות, חספוס מספיק של ה' רצפות, כדי שהפועלים לא יתחלקו עליהן, מתקני-זמן סביב המכונות העלולות להפוך קטלניות ותאורה נכונה. דרך נוספת למניעת תאונות: העלאת רוח העובדים. עובד שמת, לא מדוכא, יעיל יותר וזהיר יותר מאשר פועל מדוכא המהרהר בצרותיו האישיות ומקטע דרך אנב, את אצבעו. הפתרון בהר' בה מפעלים תוצלארציים: השמעת מוסיקה תקליטים.

הפועלים עצמם חייבים להקפיד על תל' כושל עבודה נכונה. כיסוי ראש האוסף תל' תיו את כל השער, בגדי עבודה הדוקים ללא קצוות חפשיים ונעליים שמסמריהם אינם בולטים. לעזרתם של הפועלים ובעלי המפעלים גם יחד באה המחלקה להגיינה מקצועית בה משתפים פעולה הסתדרות העובדים, התאח' דות בעלי התעשייה ומשרד העבודה. המח'

צת פועלים משוחחת. לפתע נפל אחד הפוע' לים לתוך המכונה, חבריו התבלבלו, והוכו בתדהמה. תגובתם: הנעת מכונת הערבול. התוצאה: ריסוק אברי הפועל שהומת במ' קום.

באותו שבוע הבחין מנהל העבודה של מחצבת הקסל בכביש ירושלים בעשן מת' אבך מתוך צריף חומר-הנפץ. הוא הזעיק את הפועלים לצריף ובאותו רגע נשמע קול נפץ מחריד. התוצאה: שמונה פועלים הרוגים. אין אלה אלא שני מקרי תאונות עבודה מתוך 20.286 שארעו בשנה שעברה ושחקי' רתן נסתיימה השבוע. 81 (כדוגמת השתיים) הערבול ושמונה פועלי המחצבה היה יכול להימנע לוא שמרו כל הסובבים על קור רוחם, נהגו הגיונית עם קרות התאונה.

כי מספר תאונות העבודה נמצא בעלייה מתמדת, רב פי שתיים ושלוש מאשר באר' צות תעשייה מערביות. רבות במיוחד ה' אונות בענף המתכת. אך נראה כי אין המ' תכל אשמה, כי בענף זה מתרכז מספר עוב' דים הגדול ביותר מכל ענף תעשייה אחר.

עיריות הגדולות הטילו על התיאטרונים שעד' כה לא שילמו כל מסים, היטל עינוגים, שאי' נו, בלשון בני-אדם, איצא מס שעשועים. עתה הנחית מוסד אחר, משרד המסחר והתעשייה מכה נוספת: קפה כסית, מקום המפגש של אומנים וסקרנים בתל-אביב, נסגר לחודש ימים לאחר שנמצאה במטבחיו כמות של בשר עוף שלא חולק בהקצבה.

בראשית שבוע זה הפציעה ברחוב דיזנגוף, תל-אביב, צלקת אפלה, ואומנים חסרי בסיס הסתובבו, כנמלים שקנן נהרס, בין השכונים, קפה רובל ופראק' אבל ממלא מקום הרשמי של כסית היה לכל הדעות מעדן שמעבר ל' רחוב, אותו הנך בנזכחותו איש כסית הותק' ביותר אברהם (אבני בוחו), שלונסקי, המשור' רר עטור זר שערות השיכה.

חינוך

אש אולימפית בירושלים

לקחת 300 ילדים, לשחררם משך שלו' שת שבועות מזכרונות בתי-ספר מעיקים, להכניסם לעולם הדמיון, הוא הישג ניכר לכל מדיך. חנוך הירקון, מנהלה הממושקף של קייטנת בית-הכרם הירושלמית, מדיך בעל 14 שנות ותק ויליד הארץ, זכה בהצ' לחה במבצע זה.

הילדים, רובם בני תל-אביב וחולי קצרת, שנבחרו על-ידי העובדים הסוציאליים בבתי-ספר בלכות 21 יום באקלימה הנות של ירושלים, הפכו את חצר הסמינריון בו שוכנו, במהרה, לכפר אולימפי. חנוך, ששיטתו היא ליצור כל שנה לילדיו מסגרת דמיונית בחיי קייטנתם, לא התקשה השנה במציאתה: כמה אלפי קילומטרים צפונה מבית-הכרם התנהלה דוגמה: —בהלסינקי הפינית נערכו משחקי אולימפיים באותו זמן שבירושלים הודלקה אש אולימפית ראשונה בועיר אני' בין.

עדות לעושר האפשרויות החינוכיות ה' סמונות בשיטה זאת היא הרשימה הארוכה של הכניות שהוכנו בשנים קודמות: עיר הנוער, חיי חיות וציפורים ביער, אי האושר, וחיי הקדומים. כשורה של משחקים ספורט' איים היתוליים תחרו קבוצות ידים שבאו מ' ארצות הקימות בחלקן בדמוינם: ארץ הגמי' דים, אינדיאנים, צוענים, בני אלסקה, קווא' קים.

התלבשות, עשויות נייר בידי הילדים עצמם ובידי מדריכיהם, סיפקו שעות רבות של בידור. החפצים והמאורעות הפרוזאיים ביותר של חיי ילד יומיומי קיבלו ברק חדש: המסעדה היתה אולימפית, כך היו המקל' חות. הרחובות נשאו שלטים כתובים בידי הילדים, עליהם שמות גיבורים אולימפיים החל מהרקולס וגאל' בנורמיי. התוצאה: כשכונתה ביום האחרון האש האולימפית בטכס מפואר, לא נמצא ילד, שמוכן היה לחזור הביתה, לבית-ספר אפור. קרבנות ה' אולימפיות הראשונה בישראל: ילד, חבר המשלחת הסובייטית, ששבר יד ביום השני של המשחקים, ותייר אמריקאי, שתורן הדגל האולימפי נפל על ראשו בזמן טכס הנעילה. החטרון היתיד לדעת חנוך: חוסר גדר או חומה סביב בית הסמינריון. מטרת הגדר לא היתה למנוע מהילדים לברוח, כי אם למנוע מההורים להכנס. ביקוריהם התכופים של ההורים ושאר הקרובים השפיעו השפעה חינוכית רעה, הוריידו את רוח המתחרים ה' אולימפיים, שמתנות לא-ישות של ממתקים פגעו באחחם הספורטאית.

יובלות

שלושה סרוינטיים

כשנתכנסו כמה מאות ותיקי הגדוד הראשון של החטיבה היהודית הלוחמת בגן-הקרייה המצל והסבו לשולחנות עמוסי כיבודים ומש' קאות העלא את זכר גדודם, שהוקם לפני עשר שנים, בקיץ 1942, שנתיים אחר הקמת הפ' לוגות העבריות בצבא הבריטי. לותיקים היו נושאי שיחה רבים למדי, וכ' רונות גיאותים לאנשי חיל רגלים ששרתו במצרים, בקו החזית הראשון באיטליה (נהר הסניו) ובהולנד' אולם ראשוני המתגייסים, לפי צו הסוכנות, לצבא הבריטי זכרו עוד כמה דברים: מלבד מלחמתו על סמל ויהוי ארצ' ישראל ולא "המיל הפלשטינאי" שתג דומה לו נועד, לראשונה, לציין את כובעיהם, הצ' טיין הגדוד הראשון (אחד משלושת גדודי ה' חי"ל) ביבול סרגינטים מרביית-ועלת. בין 800 חיילי הגדוד הראשון בלטו כבר

פאבו נורמי, הרץ הפיני, שהיה כוכב האולימפי'יות השביעית והתשיעית (1920 ו'1928) ונשוא לפני חודש את הלפיד ה' אולימפי, בריצה, לאיצטד הלטינקי'